

Sommigen knielden op het dek, wierpen alle olie in zee, haar als een vertoornden tiran vleiende. o, Allerbeste zee! o, Edelaardigste zee! o, Rijkste zee! o, Schoonste zee, word vermurwd, behoed ons. Zulke dingen zongen zij de doove zee toe. Ad. Één heb ik niet zonder lachen met luide stem, opdat Christoffel hem hooren zou, dezen hooren beloven een waskaars, zoo groot als zijn reusachtig standbeeld te Parijs op een kerk staat. Die naast hem stond, stootte hem aan en zei zachtkens: «maar al verkocht gij al uwe have, zoudt gij dit niet kunnen betalen!» «Zwijg, dwaas!», maar zachtkens, opdat Christoffel het niet hooren zou: «Wat denkt gij, dat ik het meen? Als ik den vasten grond onder heb, geef ik geen smeerkaars». Ant. Zeker een vernuft uit Holland? Ad. Neen! uit Zeeland. Ant. Wonder dat niemand aan Paulus dacht, die ook schipbreuk leed en toen aan land sprong. Die, dunkt mij, heeft uit ervaring geleerd, ongelukkigen te helpen. Ad. Neen van Paulus werd niet gesproken. Men bad als om strijd, maar er waren er ook die eenige bijzondere formulieren tegen gevaren hadden, die veel geleken op tooverspreuken. Ant. Wat de nood de menschen toch godsdienstig maakt. Ad. Ik wendde mij rechtstreeks tot God, zeggend: «Onze Vader, die in de Hemelen zijt». Geen heilige hoort sneller dan Hij of geeft liever wat men vraagt. Ant. Ja, maar ons geweten? Ad. Ja, om de waarheid te zeggen, mij pijnde wel eenigzins mijn geweten, maar ik dacht geen vader zoo vertoornd, die niet zijn kind, op zee in gevaar verkeerend, zal aangrijpen en redden. Zie, onder ons allen was niemand bedaarder dan eene moeier, die haar kind op den schoot had en de borst gaf; zij alleen schreeuwde, noch hilde, noch deed geloften: maar haar kind omarmend, bad zij in stilte. Intusschen, toen het schip een en ander maal stootte, ondergordde de kapitein het schip van voren en van achteren, om zoo te zorgen